FYRA ÅR VID FRONTEN.

Erfarenheter och iakttagelser ifrån min tjänstgöring som soldat i den canadiensiska armén.

Av **John A. Hägglund.**

XI.

I STRIDEN VID GIVENCHY.

Den 28 maj förflyttades mitt regemente till staden Bethune. Denna stad är rätt betydande och äger stor vikt såsom järnvägsstation och industriort i norra Frankrike. Vid denna tid besköt fienden nämnda stad nästan dagligen med sina lägnskjutande kanoner. Den civila befolkningen drevs härigenom att taga sin tillflykt i starkare källarvåningar, men i den fattigare delen av staden, varest sådana ej funnos, blevo många, förnämligast barn och kvinnor, dödade eller sårade av den härjande artillerielden.

Dagen före regementets förflyttning blev jag befalld att tillika med ett antal andra soldater medelst motorvagn begiva oss till Bethune för att på förhand utsöka härbergen för regementet. I sammanhang härmed kan sägas att jag vid detta tillfälle fick ett särskilt bevis på att en Försynens hand vakade över mig. Under det att jag klättrade upp i nämnda motorvagn råkade en del av min packning komma lös och falla till marken. Jag blev därför tvungen att stiga ned igen för att taga vara på dessa mina tillhörigheter. Och under det att jag var sysselsatt med att fastgöra dem for vagnen ifrån mig. När den kommit ungefär 250 yards ifrån mig, träffades den av en kanonkula som totalt ramponerade vagnen och dödade eller sårade alla som voro i densamma. Hade en allsmäktig Försyn förhindrat mig att följa med och räddat mig från det öde som drabbat mina kamrater?

Den 14 juni avlöste vi ett engelskt regemente i de löpgravar som sammanknöto de engelska och franska arméerna med varandra. Den naturskona La Bassée kanalen utgjorde vid denna tid den engelska arméns södra ändpunkt. Under vår tjänstgöring som "trench garrison" fingo vi här tillfälle att bevittna striden vid Givenchy.

Striden vid Givenchy var en mindre sådan; dock står den som en röd milsten på den canadensiska arméns outplänliga historieblad. Sir John French's officiela depesch giver ringa antydan om det förtvivlade raseri och ändamålet med denna strid, uti vilken canadensarne åter gjorde allt och mer än allt, som blev av dem begärt att utföra. Att de i slutet av striden blevo tvingade att överlämna de fientliga positioner som erövrats med så mycken heroism och med så stor manspillan, berodde på de svårigheter som uppstodo utefter andra delar av slaglinjen och vilka förhindrade den 7:de engelska infanteridivisionen att anlända till slagplatsen i rätt tid. Givenchy kan anses som en länk i den långa kedja av smärre strider som nu pågingo utefter vestfronten.

Efter några dagars förberedelser började vårt anfall den 15 juni och utfördes av regementen ifrån Östra Canada. Femton minuter före infanterianfallet började två 18-pundare (kanoner), som hade placerats i våra löpgravar under föregående natten, att beskjuta fiendens bröstvärn, och under 15 minuters tid avlossades ett hundratal skott, som fullkomligt raserade tyskarnas löpgravar och uppryckte all "barb-wire" på en längre sträcka.

Några minuter före 6 på aftonen antändes en större jordmina, som hade blivit grävd och laddad några dagar förut. På grund av att vatten upptäcktes under de tyska linjerna, kunde denna jordmina, som liknar en underjordisk tunnel, ej föras fram långt nog ifrån våra egna linjer, och därför gavs befallning om att den löpgrav som låg närmast till sagda mina skulle utrymmas. Denna befallning utfördes, men för att försäkra sig om att explosionen skulle nå de tyska linjerna hade man inlagt en större laddning än vanligt, och resultatet blev att när minan exploderade, förstördes en sträcka av våra löpgravar och flera man dödades eller skadades.

Regementet som var i teten för anfallet rusade fram under skydd av det damm och den rök som uppstod genom minexplosionen. De möttes med en förödande kulspruteeld ifrån kulsprutor placerade i en redutt som vi kallade för "Stony Mountain". Men deras framfart kunde ej häjdas, och inom några minuter voro de i besittning av fiendens första, andra och tredje försvarslinjer. De engelska truppstyrkor , som anföllo på canadensarnas vänster, blevo tillbakaslagna, och på grund härav var canadensarnes vänstra flygel utan skydd, vilket förorsakade stora förluster i deras led. De höllo det tagna läget i alla fall i hopp om slutlig framgång.

Under tiden hade fienden hopsamlat förstärkning, och vid halvnio-tiden på kvällen blevo "västerns söner" tvungna att utrymma all den terräng som de erövrat. De föllo tillbaka till våra linjer under ett rägn av kulor, och många liv gingo förlorade.

När de infanteriregementen, som varit med i stannandet av fiendens läge, hade återvänt till våra egna trenches, blevo de genast förda tillbaka till sitt viloläger. Mitt regemente blev nu utsatt för en mördande artilleield från fienden, som naturligtvis ville taga hämnd för de förluster han lidit. Vi beskötos av grövre kaliber artilleri, och vi kallade kulorna för "coal boxes", därför att när de exploderade uppstodo verkliga moln av svart krutrök. Vid detta tillfälle bevittnade jag hurusom en av mina kamrater förlorade förståndet i rädslan av de oronbedövande explosionerna. Han trappade upp på bröstvärnet och rusade i språng mot fiendens linje, men kom ej långt förrän han träffades av en kula och dödades.

Dagen efter denna händelse fick jag tillfälle att vara med och arrestera en av fiendens agenter eller spioner, som i detta fall var en kvinna. Under den föregående dagens strid blev vår telefonförbindelse med artilleriet tre olika gånger avskuren. Man fick genast orsak att tro att detta var en spions arbete, och efterforskningar anställdes med följd att vi upptäckte en till och med luxuriöst inredd källarvåning, som låg under ett i närheten liggande förfallet bryggeri. Källarvåningen i fråga bestod av 2 rum, och dessa rum voro fint möblerade samt beboddes av nämnda dam, som sade sig vara en flykting från staden Lille. Närmare undersökningar visade oss att hon stod i förbindelse med fienden medest en sinnrikt installerad fälttelefon. Våra telefontrådar voro upphängda ibland ruinerna av bryggeriet och hon hade under de avgörande minuterna av striden avskurit desamma. Nåväl, hon förpassades genast till Divisionens huvudkvarter, varest man igenkände henne såsom en tysk spion, och hon blev morgonen därpå avrättad.

Vid denna plats voro vi mer än vanligt utsatta för "snipers" (skarpskyttar). Dessa personer, som hava denna syssla eller äro utsedda för sådant göromål, äro mycket skickliga skyttar, som begagna gevär försedda med teleskopsikten. De äro oberoende av befäl och utföra sitt arbete efter egen tankeförmåga och på egen hand. De äro vanligtvis försedda med flera dagars proviant och intaga ett läge därifrån de kunna iakttaga och beskjuta någon väl trafikerad plats. Under den tid vi vistades på detta ställe förlorade vi 14 man på ett oförklarligt sätt. Dessa män blevo dödade eller sårade på samma plats, ingången till en löpgrav, som låg på 900 yards avstånd från fiendens första linje och kunde omöjligt träffas av skott avlossade därifrån. Anstalter gjordes för att uppsöka denne "sniper", och under mörkret begagnade vi en elektrisk lampa fastsatt på en stolpe men som kunde antändas eller släckas ifrån löpgraven. Så fort som den elektriska lampan spred sitt sken flög en kula visslande förbi i dess närhet. Efter några sådana upprepade försök fingo vi se eldskenet ifrån hans gevär när han avlossade dessa skott. Ett parti av 4 man sändes genast för att infånga honom, och vi funno honom liggande mellan stålbjälkarna av en bro som var lagd över La Bassée kanal ungefär på 300 yards avstånd ifrån den nämnda ingången till löpgraven. Han överraskades, men stred dock tappert för sitt liv, till dess att en bajonettstöt avkortade detsamma. Det är en sedvänja ibland dessa "snipers" att så ofta som möjligt erövra sig den igenkänningsplåt som varje man bär hängande vid halsen, och på denne person funno vi icke mindre än 21 sådana plåtar, vilket betydde att han förpassat lika många män in i evigheten. Han var således en riktig mästare i sitt yrke.

Under den första tiden av kriget hade fienden överhand i detta stridssätt, men småningom blevo våra "snipers" lika så skickliga och i slutet av kriget hade vi en särskild avdelning kallad "snipers section" vid varje regemente. Dessa personer äro mycket hatade av infanterister eller alla som äro utsatta för deras försåtliga arbete och närhelst man träffar på en "sniper" är hans liv dömt. Ingen barmhärtighet visades dem. Detta anser jag var mycket orätt, ity att även de tjänade sitt land eller sin nation enligt bästa förmåga och voro ofta **befallda** att utföra detta arbete.

Efter att ha uthärdat en straffande artilleield för några dagar avlöstes vi och blevo förflyttade till Belgien igen. Här intogo vi en sträcka av löpgravar som förut bemannats av en engelsk division.

När Dominion-dagen kom, kände vi oss stolta över att tillhöra en **armé av en nation**, stolta över att vi såsom Canadas söner fingo tillhöra dess armé, göra uppoffringar, de största sådana för vad vårt folk i västern ansåg vara rätt och till nytta för frihetssträvanden.

Denna dag fick jag tillfälle att bevista en fältgudstjänst. Dessa gudstjänster voro ytterst enkla och höllos under bar himmel. Jag har fått många goda intryck ifrån dessa andaktsstunder när ett tusental mansröster höjdes för att lovsjunga Herrarnes Herre och Kungars Kung ackompanjerade som de voro av kanonernas dunder och gevärens smattrande vid slaglinjen. Dessa tillfälligheter voro de mest avogt stämda kontraster och lämnade det intrycket hos mig att en människas liv utgöres icke av harmoni och förståelse allenast utan också av kontraster, disharmonierande ideal, åsikter och strävanden. Det var en tanke målad i de bjärtaste nyanser.

Senare på dagen deltogo vi i olika idrottstävlingar såsom dragkamp, fotboll och baseball spel under det att säckblåsarne ifrån en skotsk canadensisk bataljon spelade "a selection of national airs".

Men de högljudda fotbollslagen, teaterföreställningarna med deras avskyvärda personliga anspelningar, musiken och kören av de modärna "rag times" rörde djupet av vår själ, ity att denna dag var den första Dominion dag som Canada upplevde med det röda svärdet i sin hand.

De som voro i löpgravarna uppsatte Dominion flaggan dekorerad med Belgiens blommor, detta till förtret för fienden, som genomborrade den med otaliga skott. Var detta en symbol av de lidanden som Belgiens befolkning genomgått och erfor och som vi såsom canadensare nu delade med dem?

Nästa vecka något om kriget i löpgravarna vid Messines.

Vad man skall göra, då Nerverna äro på tok.

EN SPECIALISTS RÅD.

Män och kvinnor som lida av svaga nerver, som lätt bli trötta, ej kunna sova, ha "brain fogs", låg vitalitet, allmän trötthet, förlust av styrka, förslöad ambition, brist på viljekraft, eller något av dessa symptom, vilka så tydligt uppkomma från dåliga, ostadiga, obehärskade nerver, eller bero på att nervkraften här blivit ringa, borde försöka att taga något litet Ferro-Peptine vid sina måltider under några få dagar samt observera resultaten. Detta preparat är den största "ginger-up" stimulant och nerv-vitaliserare, som man någonsin känt till, för att sätta in den goda gamla "pep", ambition, mod och verkligt vital enärgi i trötta, nedbrutna och fördärvade nervsystem.

Här är ett prov värt att försöka. Nästa gång Ni känner Er trött, "blue" eller Edra nerver riktigt skrika, så tag en Ferro-Peptine tablet. Vänta så bara tio minuter och iakttag resultaten. Ferro-Peptine synes gå rakt till nervcellerna och börja verka samma minut, det når fram till dem. Det åstadkommer en tio minuters förändring från den otäckt slöa, svaga, lata, "bryr-mig-om-ingenting" känslan till glättighet, styrka, klart huvud och mod. Det lugnar och stärker folks nerver, vilka få "jumps" och "fidgets" samt ger dem "poise", kraft och oerhörd reservenärgi. Ferro-Peptine tablets äro absolut oskadliga, innehålla ingen "dope" eller vanebildande droger och äro alltid säkra, lätta, angenäma och verkningsfulla. Alla ledande apotekare i Winnipeg och trakten däromkring sälja det i stora askar — 42 tablets på paketet — på en absolut garanti om belåtenhet eller pengarna åter.

Ruthenian Booksellers & Publ. Co., Ltd., 850 Main St., Winnipeg.

Fann Botemedlet som Kvinnorna se efter.

DODD'S KIDNEY PILLS FÖRDREV HENNES RYGGVÄRK.

Mrs. Alice Roberts kände sig som en annan kvinna, sedan hon hade begagnat det canadiensiska njurmedlet Dodd's Kidney Pills.

Hathersage, Alta., Febr. 9 (Special) — Att Dodd's Kidney Pills är botemedlet, som trötta kvinnor med värkande rygg se efter är den läxa, som erfarenheten har lärt Mrs. Alice Roberts, en välkänd och högt värderad person härstädes.

Mrs. Roberts kände sig trött beständigt. Hennes ryggvärk var förskräcklig. Hon begagnade Dodd's Kidney Pills. Detta är vad hon säger:

Dodd's Kidney Pills voro undergörande för mig." "Min rygg värkte så att jag kunde knappt utföra mitt arbete", fortsatte Mrs. Roberts. "Och jag kände mig trött beständigt. Mitt hjärta besvärade mig också."

"Sex boxes av Dodd's Kidney Pills gjorde, att jag kände mig alldeles såsom en helt och hållet annan person".

Fråga Edra grannar, om icke Dodd's Kidney Pills kurera sjuka njurar. Kurerade njurar utsila all orenhet ur blodet. Rent blod betyder ny hälsa i hela kroppen. Tusentals av Canadas kvinnor rekommendera Dodd's Kidney Pills.

Dodd's Kidney Pills, 50c per box, eller sex boxes för $2.50, hos alla medicinhandlande eller hos Dodds Medicine Co., Limited, Toronto, Ont.

En promenad på havsbotten.

MÄRKLIG UPPFINNING.

Vi voro, berättade Audun H. Telnacs, ett sällskap på 50 personer som samlades i Bridgeport för att gå omkring i mr Simon Lakes "undervattensbärgningsbåt," som uppfinnaren själv kallar den. Denna nya uppfinning skulle nu demonstreras för intresserade och pressen. Bärgningsbåten kan lämpligast beskrivas som ett stort rum, utan spår till maskineri, då den nämligen flyttas av moderfartyget. Förbindelsen mellan detta och undervattensbåten upprätthålles medelst ett cylindriskt stålrör, som genom sektioner vilka tillåta rörelse av de resp. fartygen, är fastgjort i båda båtarna. Undervattensbåten kan sänkas till vilket djup som helst och stannar alltid i horisontallt läge. Från moderfartyget går man ned i undervattensbåten genom en lejdare i stålröret. Därefter stänges en luftät dörr. Komprimerad luft släppes på i luftkammaren tills trycket blir lika högt som vattentrycket. Denna metod möjliggör öppnandet av en dörr i botten på undervattensbåten. Sedan allt detta undangjorts, kan man sätta foten på havets botten eller på ett fartygsvrak. Längs stålröret sträcker sig en stor gummislang, skyddad av en trätrumma. Genom denna slang bringar en sugpump exempelvis ett sjuket fartyggs last upp på däcket av undervattensbåtens moderfartyg. Då undervattensbåten icke är i bruk, föres den framför moderfartyget.

Mr. Lakes arbete består i att söka reda på vrak och bärga. Tre småbåtar gå förut på något avstånd från varandra och skrapa botten med långa ställinor. När man tror sig ha funnit något, börjar den märkliga inrättningen sitt arbete. Av det nyss omtalade sällskapet på 50 personer var mr Lake, miss Ruth Byers, uppfinnarens pressagent, och eder korrespondent de första, som kröpo ned i stålröret. På sjömansmaner gingo vi steg för steg ner till golvet i luftrummet. Så bar det genom ett manhåll och så voro vi nere. Den luftäta dörren stängdes ocn vi voro ensamma med två man av manskapet. Mr Lake gav order om att släppa på den komprimerade luften oci ett starkt oljud fyllde rummet, öronen fyllides, så att röster och ljud tycktes försvinna längre och längre bort. Luften var varm och icke uteslutande behaglig, men man blev snart van vid den. Då mr Lake ansåg det vara tillräckligt med luft, skruvade han på en liten bottenkran, som visade, om det var tillräckligt press för att hindra vattnet tränga in. där likaDet nästa som hände var, att ett stycke av golvet togs bort, och så låg sjön där lika blottad som mitt på Atlanten, och trots attdet icke var någonting, som höll vattnet bort, kom icke en enda droppe in, där de fyra männen stodo. Böjde man sig ner för att känna, vad som höll vattnet tillbaka, fick man handen full med vatten, vilket vimlade av fiskar och smådjur. Så satte sig mr. Lake på kanten och började dingla med benen i vattnet och emellanåt trampade han på havsbottnen. Plötsligt gav han sig till att sticka med en spjutliknande tingest efter fisk, som skymtade förbi. Rätt som det var fick han fatt i en av dem. Detta fiske pågick trettio fot under havets yta. Mr Lake stod hela tiden i förbindelse med moderfartyget ovanför oss och gav besked om manövreringen av de båda fartygen. Så sänktes undervattensbåten nästan fullständigt ner på havsbotten och mr. Lake och miss Byers stego rt fullt påklädda med undantag av strumpor och skor. Undervattensbåten gled sakta fram utefter havsbotten och båda marscherade med. De gingo båda på botten av Long Islandsundet lika torra, som om de gått på ett stugugolv.

Efter en tids förlopp upprepades den nyss omtalade processen, ehuru i omvänd ordning, o. vi stodo åter i behaglig frisk luft utan att känna det minstaobehag efter undervattenskuren. Mr Lake har hållit på i aderton år för att fullkomna sin uppfinning. Han uppger, att 75 proc. av de många miljarders dollars värde av fartyg och varor, som gått till botten under kriget, kunna bärgas i en eller annan form. Man anser sig även i stånd att med en större undervattensbåt kunna nå Lusitanias vrak. På botten av Long Islandssundet ligger kol för många miljoner, och det mesta av det kan tagas upp. Man lägger helt enkelt undervattensbåten över de sjunkna kolpråmarna och placerar sugslangen i kolhögen, varpå man pumpar upp kolen i dagens ljus. Det antages, att man skall kunna bärga cirka 300 ton i timmen. Inom kort ämnar man börja hämta upp för 50,000 dollar kol, som ligga i Norfolks hamn. Därefter är det avsikten att försöka finna vraket av "Hussar," som under revolutionstiden gick till botten i Hell Gate, Long Islandssundets sydligaste ände, "Hussar" hade för 5 miljoner guldbarrer, som skulle användas till att avlöna de engelska trupperna. De vanliga dykarna ha icke kunnat ge sig i lag med detta arbete på grund av floden och strömmen. För Mr Lakes undervattensbåt betyder detta ingenting. T. o. m. om guldet skulle ligga begravet i sand och dy, så pumpar han bara upp alltsammans. Mr Lake är en av föregångsmännen på u-båtsområdet, men hans idéer ha nog i allmänhet varit för fantasirika för att slå igenom i praktiken. Själv anser han sig vara den, som först givit uppslag till u-båtar med dubbla skrov och har i flera tidskriftsuppsatser ej utan bitterhet framhållit, hur han i Amerika städse motarbetats och ej rönt förtjänt uppmuntran. Den här beskrivna undervattensbåten är i princip påminnande om dykarklockan, fast med slussförbindelse till moderfartyget genom röret, som torde vara anordningens svagaste punkt. Största djupet, på vilket man kan använda båten är begränsad till det djup en van dykare uthärdar arbeta på, d. v. s. 30—40 meter.

VARSLET.

Det berättas många märkliga tilldragelser från fronten om hur personer som inom kort skulle möta en dödande kula fingo varsel om sin förestående död: Kaptenen Boothville, en reservofficer vid den indiska armén, berättar sålunda följande sällsamma händelse, som han upplevde vid fronten.

Det var på kvällen den 16 september 1915 dagen efter slaget vid Loos. Jag var ute i ett av skyttegravarnas skyddsrum, och förutom jag själv fanns där blott en kollega, som låg och sov. Rummet var skilt från själva skyttegravarna genom en gammal säck, som hängts upp framför ingången. Plötsligt drogs säcken åt sidan, och en sepoy smög sig in. Det var inte någon av mitt folk, ty han tillhörde baluchistammen. Han var klädd i en stor kappa, och hans huvudbonad var neddragen över den vänstra sidan av ansiktet. Hans väldiga ovårdade skägg sträckte sig i toviga testar rätt ut i luften som en solfjäder. Han andades häftigt och flåsade som en uttröttad häst, och fastän det inte såg ut som om han lade märke till mig, måste han dock ha sett, att det fanns någon i rummet, ty han kastade sig på knä och började med jämrande röst ropa:

"Sahib! Sahib!"

Jag stod just ibegrepp att säga till honom att gå ut igen, då jag lade märke till, att han var sårad. På den vänstra handen, som han höll pressad mot sin turban, saknades det två fingrar, nämligen långfingret och ringfingret, och själva turbanen var genomdränkt av blod. "Vad heter du och vilket regemente tillhör du?" frågade jag på hindostanska. "Varifrån kommer du, och hur har du blivit sårad?" Det såg ut som om han inte hörde, vad jag sade, ty han svarade ej, utan fortfor endast att vagga överkroppen fram och tillbaka. Jag var tämligen uppbragt över att han icke kunde behärska sig bättre, men då han tycktes ha lidit en stor blodförlust, tog jag fram ett fältbandage, gjorde det i ordning och stänkte litet borsyrevatten på gasbindan. Då denna var väl genomblött tillsade jag honom skarpt att han skulle rycka upp sig samt sträckte fram min hand efter hans blodiga och sårade. I detsamma jag gjorde detta, lade jag plötsligt märke till, att oaktat tvenne fingrar voro borta var såret gammalt och läkt. I samma ögonblick reste han sig på benen igen och sträckte bönfallande armarna mot mig. Därvid gled turbanen bort från hans huvud, och till min fasa upptäckte jag därvid att hälften av hans huvud var bortskjutet. "Sahib! Murgaya, murgaya! (Jag är död!)" viskade han, och i samma ögonblick fanns han där inte längre.

Jag kan inte säga, att han försvann. Jag vet ej, på vad sätt, han gick bort. Jag vet bara att den ena sekunden stod han framför mig, ohyggligt sargad och den nästa var han totalt försvunnen.

Jag drog säckförhänget åt sidan, men det fanns ingen där utanför. Därpå såg jag mig om efter min kamrat, — han låg fortfarande och sov. Jag började känna något, som liknade en rysning, men jag lyckades behärska mig och gick ut på min valiga inspektionsrond. Nästa morgon, ungefär vid elvatiden, kom jag efter att ha visiterat några skyttegravar upp på vägen vid Windy Corner. Tyskarna voro som ivrigast sysselsatt med att bombardera just denna punkt. I detsamma jag skulle sätta foten på vägen lade jag märke till en sepoy framför mig, som böjde sig ned för att binda fast en av sina puttees. I samma ögonblick exploderade en granat i omedelbar närhet av oss båda. Jag kastade mig framstupa, och då jag upptäckte, att jag icke blivit skadad såg jag mig om efter hinduen.

Han låg framstupa i en liten blodpöl och var tydligen död. Han sträckte båda armarna fram mot mig, och jag vill inte förneka, att jag kände en underlig darrning i hela korppen, då jag lade märke till att långfingret och ringfingret saknades på hans vänstra hand. Jag övervann emellertid min svaghetskänsla och gick bort till honom och vände honom helt om.

Det var en baluchi, klädd i en vid kappa. Skägget stretade ut åt alla håll och kanter från hans ansikte, och ena hälften av hans huvud var fullständigt bortslitet. På det sätt, han stod, då granaten träffade honom räddade han utan tvivel mitt liv.

Kan någon förklara det?

VARSEL OCH VIDSKEPELSE.

Särskilt i samband med bröllop och äktenskap finnes det en ansenlig mängd vidskepelse och varsel, varav man påstås kunna sluta sig till, hur ens framtid skall gestalta sig. Något av det värsta som kan hända en brud är det, när ett eller annat porträtt helt omotiverat faller ned från en vägg någon av dagarna före bröllopet. Inträffar något sådant, bör den blivande bruden, heter det, avstå från varje tanke på äktenskap, då hon eller hennes man utan tvivel kommer att råka ut för någon olycka. Som ett bevis härpå berättas följande historia. En högtstående skotsk dam, lady B. hade på sin mans dödsbädd lovat honom att icke gifta om sig. Men damen i fråga var ännu ung, och då hon efter att ha varit änka i några år sammanträffade med en fransk officer, som ivrigt uppvaktade henne och som hon även blev mycket förälskad uti, gav hon honom sitt ja och gifte sig med honom. Aftonen före bröllopet då lady B. satt ensam och åt middag, föll plötsligt ett porträtt av hennes avlidne man ned från den plats, där det hängde på väggen, dock utan att glaset gick sönder. Lady B. var icke vidskeplig och tog den lilla händelsen med ro. Men nästa morgon, just då hon hade ifört sig sin brudklänning, föll ett litet fotografi av hennes avlidne man ned från väggen i sovrummet, utan att någon befunnit sig i dess närhet, och nu blev hon onekligen en smula häpen. Bröllopet ägde emellertid rum utan några hinder, och allt eftersom veckorna gingo, glömde lady B. det onda varslet med de nedfallna porträtten. Men så en dag — ett halvt år efter bröllopet — snavade hennes man, då han gick ned för en trappa, över hennes lilla pekinghund, som var en gåva av hennes avlidne man. I fallet slog han huvudet mot en järnplåt och erhöll ett allvarligt sår. Vid läkareundersökningen visade det sig, att en benskärva trängt in i hjärnan och på årsdagen av bröllopet blev den olycklige mannen förd till ett dårhus.

Allt porslin i Kina stämplades tidigare med kejsarens märke, vilket visade att varan var tillverkad under den eller den kejsaren. Sedan 1867 har emellertid denna stämpling varit förbjuden, ty man ansåg att kejsarnamnet blev vanhelgat, då porslinsvaran slogs sönder.

Varje flaska

— uppfyller det löfte, som berör yttersta gränsen av uppfriskande.
Avkylande, behagligt och hälsosamt. Bevisat genom åratal av populär uppskattning.
Begär det äkta genom fulla namnet — tillnamn uppmuntra substitut.

THE COCA-COLA CO.
WINNIPEG, MAN.
Made in Canada
Order a case from your dealer.

Vi Betala Goda Löner

til män och kvinnor, under det de lära sig barberaryrket. Blott några få veckor fordras för att lära sig; goda platser vänta med $25 upp till $50 per vecka efter det Ni lärt, eller ock skola vi starta Er i Er egen affär. Hundratals svenska män ha lärt barberaryrket i våra colleges och ha nu sina egna barberstugor och poolrum. Arbeta inte hårt hela Ert liv, lär barberaryrket och starta i Er egen affär.

Besök oss eller skriv efter fri katalog.

HEMPHILL TRADE SCHOOL LIMITED
Huvudkontor: 626 Main St., Winnipeg.
(Näst intill Starland teater).
Barberarcollege: 220 Pacific Avenue, Winnipeg.
Brancher i Regina, Saskatoon ,Edmonton och Calgary.

SÄND ICKE FÖR EDRA VAROR UTAN ATT FÖRST FRÅGA EFTER PRISERNA I ER EGEN STAD.

A. LIVINGSTON
GENERAL STORE
Dubuc., Sask.

SPECIELLT stort lager av silkpoplin kjolar till mycket låga priser. Klädningstyger, silke. Största ager av specerier på orten. Även stort urval av arbetshandskar.

MÄN

som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar **lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder,** deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes **fritt i förseglad omslag** till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den pålitliga läkarefirman

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St. Suites 209-210, Chicago, Ill.

Hudar **Pälsverk** Ull

Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på edra pälsverk, hudar, ull etc., skeppa den till

Frank Massin

Efterskrif priser och fraktsedlar.

BRANDON, - - - - - MAN.